

Augustin Ozera

„Ce nu te omoară, te face mai puternic!”

26 Mai 2016 / Joi

ȘASE LUNI MAI TÂRZIU

„Schimb constant viteza și apăs pedala accelerației până în pământ, simțind adrenalina fierbându-mi sângele în vene și zâmbesc în colțul gurii când mașina efectiv zboară pe șosea. Execut aceeași manevră, însă cu cât mă apropii de curba ce se întrevede la câțiva metri distanță, mă văd nevoit să apăs frâna. Mare mi-e surprinderea să realizez că aceasta nu merge. Încerc din nou și din nou, dar tot degeaba.

— La dracu! înjur și încerc pentru a mia oară.

Nu merge de niciun fel. Trag frâna de mână, sperând că așa voi reuși să mai reduc din viteză, și intru în curbă. Însă mașina alunecă pe asfaltul ușor umed și pierd definitiv controlul acesteia, ajungând în final să se rostogolească pe deal în jos. Clipesc des și privesc în jur. Brusca nu mai sunt în mașină și încerc să-mi dau seama unde am ajuns. Sunt îmbrăcat într-un costum negru și tot ce mă înconjoară sunt niște blocuri de piatră inscripționate, pe o pajiște cu iarbă verde și câțiva copaci. Sunetul clopotului de la biserică din apropiere mă îngrozește și acum îmi dau seama că sunt într-un cimitir.

— Ce naiba? în vizor îmi apare întreaga echipă și Christina.

Cu toții sunt îmbrăcați în negru și privesc într-un punct fix. Fetele plâng, pe când restul încearcă să se mențină puternici. Cine a murit? Fac semne din mâini, le rostesc numele, dar ei nici nu mă aud, nici nu mă văd. Ce naiba se

întâmplă? Îmi întorc privirea spre ea, îndată ce-i aud rostit numele și observ trandafirul pe care îl ține între degete. Încă sunt nelămurit de ce se petrece. Își șterge brutal obrazii și își trage nasul, apoi își închide ochii.

— Șșș, micuțo! încerc să o liniștesc, dar parcă nici nu-mi observă prezența. Nu voi permite nimănui să-ți facă rău!

Încerc să îi șterg lacrimile, doar că mâna îmi trece prin obrazul ei. Ce? Mă învăluie groaza. Îmi trec din nou degetele peste obrazul ei și tot așa se întâmplă. Ce dracu'? Mă simt de parcă aș fi într-un film tâmpit cu fantome care bântuie sau în filmul acela siropos „Fantoma mea iubită”. Îmi închid ochii, apoi îi deschid și mă întorc cu totul în spate, șocul lovindu-mă ca un duș rece.

— Îți jur că Eva nu va scăpa nepedepsită! Vocea Christinei mă îndeamnă să o privesc. Moartea ta nu va rămâne nerăzbunată. Îți promit asta.

Sunt mort? Nu se poate! Mai arunc o privire spre piatra inscripționată și încremenesc cu totul, citindu-mi numele. Urlu din cauza furiei și văd doar negru în fața ochilor. O voi seca de sânge pe nemernica aceea, mai ceva ca un vampir care tânjește după hrana sa.

— Te amo, mi angel!¹

— Micuțo!

Trece efectiv prin mine. Suflu pe nări, mai ceva ca un taur care vede numai roșu în fața ochilor și scrâșnesc puternic din dinți.

— Drace! urlu cât mă țin plămânii și lovesc cu putere piatra.

Aceasta se sfarmă cu ușurință, în timp ce tot cimitirul se întunecă subit, iar cerul se împânzește de fulgerele apărute de nicăieri. Un rânjec sadic venit din dreapta mea mă îndeamnă să mă întorc spre sunet. Privesc cu atenție spre silueta care se îndreaptă spre locul în care sunt și îndată ce

¹ „Te amo, mi angel!” – versiunea în limba spaniolă a frazei „Te iubesc, îngerul meu!”

îi disting chipul, amuțesc. Ce dracu? Nu poate fi adevărat! Ori nu mai văd eu bine? În fața mea tot ce apare e un alt eu. Mai sumbru, mai întunecat, rânjind în colțul gurii ca un demon care face ca totul să ardă în jurul său, în timp ce pășește destul de apăsat pe iarba moale și verde.

— *Mi-ai dus dorul?*

— *Cine ești tu?*

— *Sunt demonul care sălășluiește înăuntrul tău, îmi răspunde. Acum e în fața mea și îmi zâmbeste, împungându-mă cu degetul în piept. Ea are nevoie de tine, la fel cum ai tu nevoie de mine. Așa că ar fi cazul să te ridici. Ai dormit destul, nu crezi?*

Nu prea înțeleg la ce se referă, dar ascult în continuare ce are de spus.

— *Trebuie să lupți pentru ceea ce e al tău. Pentru familia ta, pentru femeia pe care o iubești. Așa că, ridică-te! Acum! urlă către mine și mă lovește cu podul palmei direct în piept.”*

Deschid brusc ochii, parcă scos dintr-un abis în care am căzut continuu și privesc în jurul meu. Clipesc des, doar ca să mă obișnuiesc cu lumina ce-mi împunge irisurile și tot ce văd e tavanul de un alb imaculat. *Unde naiba sunt?* Încerc să înghit nodul ce mi s-a strâns ca un ghem în gâtul uscat, însă nu pot. Ceva mă împiedică să fac asta. Îmi duc mâinile spre chip, simțind acele ce-mi rănesc venele, și, fără să-mi pese de durerea ce-mi trezește simțurile, dau cu degetele de un furtun înfipt până în străfundul gâtului meu.

Fir-ar! înjur în sinea mea, vizibil iritat de asta. Îl prind cu ambele mâini și trag cu putere, încercând să-mi țin în frâu impulsul de a vomita. Un sunet asurzitor, ca un bipăit constant, începe să urle în tot salonul, dar nu-mi pasă de asta, trebuie să scap dracului de ceea ce am în gură. Încăperea începe să se aglomereze brusc. Mai multe persoane, îmbrăcate în halate albe, roiesc acum în jurul meu, ca muștele.

— Domnule, încercați să vă calmați! mă roagă tipa din fața mea și o privesc urât.

Cum mama naibii să mă calmez când am un afurisit de furtun în gură? aș vrea să-i urlu în față.

— Domnule, vă rog! insistă și încearcă să-mi îndepărteze mâinile.

Simt cum îmi urcă tensiunea. O împing cât colo pe tipa de lângă mine și încerc din nou. Cu stomacul protestând că își va da afară conținutul, trag de furtun – urlând puternic – chiar dacă îmi rănește gâtul pe interior. Să fiu al dracului!

— Alicia, du-te după domnul doctor Grant și spune-i că pacientul s-a trezit, se aude același glas feminin de acum două minute.

Când naiba am ajuns într-un spital?

— Domnule, vă rog! insistă din nou asistenta să încetez ceea ce fac, dar e prea târziu, am scos nenorocitul acela de furtun afară.

Îl arunc cât colo, tușind continuu, și încerc să las aerul să îmi oxigeneze creierul și să îmi umple plămâni. Încă îmi vine să vomit. Respir, când pe nas, când pe gură, cât timp trag de acul din venă și la tot ce mă pot gândi e cum să ajung acasă. Cum să ajung la ea. Mai mult ca sigur își face griji. *La dracu!* înjur brusc în sinea mea, mărindu-mi ochii din cauza acului ce se înfige în brațul meu și dau să-l prind pe cretin de gât, dar nici să mă mișc nu mai pot. Ce mi-a administrat îmi face ochii să se închidă treptat.

— Du-te și anunț-o pe doamna Corvinus că pacientul s-a trezit din comă, e tot ce mai aud, ca prin ceață, apoi nimic.

— Bine ai revenit printre cei vii, îmi urează o voce al naibii de cunoscută.

Îmi îndrept privirea somnoroasă spre locul de unde vine și rămân șocat când văd pe cine găsesc aici.

— TU!

— Bună și ție! mă ironizează Katherine.

Pasul ei galant se oprește la căpătâiul patului, de unde ia dosarul în mână, îi răsfoiește foile și își ridică privirea spre mine.

— Cum te simți? mă întreabă scurt și încerc să-mi dau seama dacă e cumva pe droguri, de e așa amabilă, sau măcar în toate mințile.

Ea nu e o persoană caldă și amabilă, ci mai degrabă una rece și nepăsătoare, gata să te spintece dintr-o privire. *Nu trebuia să fie moartă?* Când am găsit-o printre rămășițele dezastrului din Angeles National Forest așa arăta, ca un cadavru.

— Ar trebui să fii moartă! Din câte îmi aduc aminte, nu aveai puls când te-am găsit, afirm ceea ce constatasem atunci, la fața locului, iar starea ei de spirit se schimbă. Ce vrei, Katherine?

Nu îmi răspunde, doar își butonează telefonul, plimbându-se dintr-o parte în alta a salonului. Dacă ăsta e un alt joc de-al ei, nu îi va merge. Nu și de data aceasta. Se oprește, își îndeasă telefonul în buzunarul de unde l-a scos și dă pătura la o parte, dezvelindu-mi picioarele. Din instinct, încerc să mi le trag, dar acestea refuză să se miște, oferindu-i lui Katherine oportunitatea de a-și înfige unghiile în carnea mea. *Nu simt nimic, ce naiba?*

— Katherine! o atenționez.

Oftează, lăsându-și umerii în jos.

— M-am temut de asta, spune și o privesc, mijindu-mi ochii în direcția ei.

Ce naib...? De ce dracului nu-mi pot mișca picioarele? Și ce a pățit Kath? Schimbarea ei mă bulversează. Îmi frec fața cu palmele, exasperat de faptul că nimeni nu-mi oferă o explicație plauzibilă, și încerc din nou să îmi mișc picioarele. Fir-ar! E ca și cum conexiunea dintre creierul meu și membre nu mai funcționează cum ar trebui. Lovesc